

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. Bc. et Bc. R. B., LL.M.**, zastoupeného prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1546/24, proti žalovanému **náměstkovi ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Praha 1, Jindřišská 967/34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2021, č. j. 5 Ad 8/2018 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-18168-2/OSK-2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 12. 2017, č. j. MPSV-2017/264677-111. Posledně citovaným rozhodnutím byl žalobce dle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „služební zákon“) s účinností od 1. 1. 2018 odvolán ze služebního místa představeného – *náměstka pro řízení sekce informačních technologií* na ministerstvu práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“), a to z důvodu zrušení jeho služebního místa na základě úpravy systemizace služebních a pracovních míst (dále též jen „systemizace“), schválené usnesením vlády č. 895/2017 ze dne 22. 12. 2017 (došlo ke zrušení *sekce informačních*

technologií a přesunu její agendy do nově vzniklé *sekce ekonomické a ICT*, kam byla převedena i část agendy rovněž zrušené *sekce ekonomické a evropských fondů*). Městský soud žalobu jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 5 Ad 8/2018 - 44 zamítl.

[2] V odůvodnění svého rozsudku městský soud především odmítl tvrzení žalobce o nemožnosti provést pozdější úpravu již schválené systemizace služebních a pracovních míst, v jejímž důsledku zaniklo ke dni 1. 1. 2018 žalobcovo služební místo představeného. Konstatoval, že § 17 odst. 3 služebního zákona nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace (zde schválené usnesením vlády č. 895/2017), dojde-li k nim do konce kalendářního roku předcházejícího nové systemizaci. Teprve až nabude systemizace účinnosti (k čemuž došlo na počátku roku, pro který byla systemizace schvalována, tj. zde k 1. 1. 2018), uplatní se ve vztahu k ní § 18 služebního zákona. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by pozdější úprava systemizace, provedená ještě před její účinností, nebyla možná. Existence usnesení o schválení systemizace nebrání vládě, aby dalším usnesením přijala změnu již schválené, avšak dosud neúčinné systemizace. K totožnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, v němž se zabýval rovněž systemizací na kalendářní rok 2018, schválenou usnesením vlády č. 895.

[3] Za nedůvodnou označil městský soud též související námitku žalobce, dle které shora popsaným postupem vlády došlo k porušení zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Městský soud uvedl, že se jedná o zásadu, která zavazuje státní moc vůči jejím adresátům; nedopadá tedy na schvalování systemizace, která je zacílena výlučně dovnitř státního aparátu. Nadto, vláda disponuje pravomocí upravit již schválenou systemizaci.

[4] K argumentu žalobce, že úpravu systemizace schválila vláda, které nebyla vyslovena důvěra, poukázal městský soud na výše citovaný rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že Ústava nikterak neomezuje vládu po přijetí její demise prezidentem republiky nebo před získáním důvěry Poslanecké sněmovny ve vykonávání jejích pravomocí, což dopadá i na schvalování systemizace služebních a pracovních míst. Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/07, naznačil nepřipustnost pouze takového rozhodnutí vlády bez vyslovené důvěry, které by mělo zásadní a nevratné důsledky. Dle názoru městského soudu takovou povahu proces schvalování systemizace služebních a pracovních míst nemá.

[5] Městský soud nepřisvědčil rovněž námitkám ohledně účelovosti konečného znění systemizace na rok 2018. Poukázal na to, že z podkladů pro schválení úpravy systemizace vyplývá, že z důvodu provázání ekonomických procesů s realizací investičních záměrů, včetně oblasti ICT, se jevílo potřebným začlenit dotčené agendy do nově zřízené *sekce ekonomické a ICT*. Jednalo se také o bezprostřední reakci na nález NKÚ č. 16/29, který upozornil na systémová rizika při vedení účetnictví ministerstva s ohledem na časté změny ekonomického informačního systému. Městský soud shledal tyto věcné důvody jako racionální. Rovněž nepřisvědčil prostému konstatování žalobce, že místo dvou zrušených sekcí vznikly opět dvě nové sekce. Konkrétní úpravu systemizace tedy neshledal jakkoli účelově motivovanou, neboť výše uvedené důvody úpravy systemizace byly zákonné a sledovaly legitimní cíl.

pokračování

[6] Pokud jde o námitku, že v Ministerstvu zemědělství došlo stejnou změnou systemizace k opačnému řešení sekcí, městský soud konstatoval, že nelze srovnávat dvě ministerstva, která mají odlišné agendy a vykonávají odlišné činnosti. Námitka žalobce by byla důvodná, pokud by prokázal, že pro takové opačné nastavení neexistují žádné racionální, věcné a logické důvody; nic takového však žalobce neučinil. Publikovaný závěr č. 9 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 25. 11. 2016 (dále jen „závěr poradního sboru č. 9“), není pro případ žalobce relevantní, jelikož v jeho případě nedošlo ke zrušení místa a zřízení stejného nového místa; v posuzovaném případě byla z důvodu systemizace zrušena celá sekce, v níž byl žalobce zařazen.

[7] Městský soud neshledal důvodné ani námitky týkající se časových souvislostí mezi dnem schválení úprav systemizace, dnem, kdy Ministerstvo vnitra na jejím základě schválilo návrh organizační struktury MPSV, a dnem vydání služebního předpisu v MPSV. Uvedl, že podle § 19 odst. 1 služebního zákona služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Ke změnám – s dopady do služebních poměrů – dochází tedy až v návaznosti na změny organizační struktury. V posuzovaném případě je pak zřejmé, že návrh na úpravu systemizace (včetně návrhu organizační struktury) byl Ministerstvu vnitra předložen ve dnech 18. a 20. 12. 2017; organizační struktura byla schválena dne 22. 12. 2017. Jestliže vláda na svém jednání téhož dne schválila úpravu systemizace, mohlo Ministerstvo vnitra schválit návrh organizační struktury ihned po obdržení této informace a správní orgán I. stupně mohl následně vydat služební předpis, kterým rozhodl o změně organizační struktury. Všechny tyto dokumenty byly předem připraveny, takže reálně nic nebránilo tomu, aby v jeden den byla přijata všechna potřebná rozhodnutí.

[8] Městský soud proto uzavřel, že změna systemizace měla zákonné a dostatečné důvody, a proto služebnímu orgánu nezbylo, než žalobce místa představeného odvolat podle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s žalobními argumentací, podle které termín „*úprava systemizace*“ služební zákon neuznává, a proto závěry soudu o možné úpravě systemizace ještě před její účinností nemají oporu v § 17 služebního zákona. Ani s namítaným porušením zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí se městský soud řádně nevypořádal a své rozhodnutí postavil na nesprávném právním posouzení otázky zákonnosti „*změny*“ či „*úpravy*“ systemizace. Tento nesprávný názor pak vedl k chybnému závěru o absenci legitimního očekávání stěžovatele. Stěžovatel má za to, že změnou systemizace ze dne 23. 10. 2017 (která byla následně upravena usnesením vlády ze dne 22. 12. 2018 – pozn. NSS) se pravomoc vlády v této otázce pro daný rok vyčerpala.

[11] Dále stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil účelovost provedené změny systemizace a nevypořádal se se související žalobní argumentací. Nově vzniklé místo

představeného sekce ekonomické a informační je ve své podstatě stejné jako původní služební místo, které zastával stěžovatel, a bylo vytvořeno pouze se záměrem, aby mohl být stěžovatel nezákonně odvolán. Nově zřízená *sekce ekonomická a ICT* rovněž přebrala podstatnou část agendy rušené *sekce informačních technologií*. Vyčlenění některých agend ze sekce informačních technologií do sekce státního tajemníka mohlo být uskutečněno změnou v obsahu věcné náplně této sekce, nikoli zrušením celé sekce a vytvořením sekce nové. Odůvodnění provedené změny pak z vyjádření žalovaného městský soud (nekriticky) převzal do odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž tyto informace nebyly ničím doloženy. O účelovosti změny svědčí také to, že byl žalobce současně s odvoláním ze služebního místa rozhodnutím správního orgánu I. stupně nezákonně postaven mimo službu, ačkoliv měl být převeden na jiné vhodné služební místo, kterým bylo místo náměstka nově zřízené sekce ekonomické a ICT; s argumentem, že i přes zrušení dvou míst představených a současným vytvořením jiných dvou míst představených, byl stěžovatel odvolán a zařazen mimo výkon služby, se městský soud nevyřádal. V této souvislosti tak stěžovatel pokládá závěr poradního sboru č. 9 relevantní pro posuzovanou věc.

[12] Za předpokladu, že městský soud považoval úpravu systemizace za zákonnou, měl podle názoru stěžovatele také zkoumat splnění zákonných podmínek pro odvolání stěžovatele ze služebního místa dle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Ze služebního místa může být představený odvolán jen v případě *zrušení* jeho služebního místa. V posuzovaném případě byla úprava systemizace schválena dne 22. 12. 2017 a ve stejný den bylo vyhotoveno rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa, které si stěžovatel téhož dne převzal. Ke dni vydání rozhodnutí o odvolání ale nebyl žádný ze závazných podkladů účinný a nemohl tak vyvolat právní následky. Služební zákon v § 60 odst. 1 písm. a) vyžaduje, aby v době odvolání ze služebního místa bylo toto místo již zrušeno. Vzhledem k užití minulého času (*„jen pokud došlo ke zrušení“*) nepostačuje, aby bylo zrušení plánováno či připraveno. Rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného tak bylo předčasné.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 - 45, jímž bylo rozhodnuto v obdobné věci (odvolání náměstka pro řízení sekce v MPSV na základě systemizace na rok 2018). K námitkám o účelovosti provedené systemizace žalovaný uvedl, že stěžovatel nepředstavil žádné argumenty, svědčící o její šikanózní či diskriminační povaze. K nepoužitelnosti závěru poradního sboru č. 9 na danou věc uvedl, že v posuzovaném případě došlo ke vzniku nového služebního místa sloučením dvou zaniklých sekcí, nikoli na základě změny původního služebního místa (k čemuž se vyjadřoval poradní sbor). K námitkám předčasnosti rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že i podle již citovaného rozsudku č. j. 9 Ads 113/2020 - 45, platí, že byla-li účinnost změny organizační struktury stanovena ke dni 1. 1. 2018, a účinnost odvolání představeného ze služebního místa nastala k témuž dni, je takový postup zákonný. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

pokračování

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel sice výslovně nenamítal kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že část uplatněných kasačních námitek pod něj lze podřadit.

[17] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval fakticky namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d)], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz, rozhodnutí Ústavního soudu viz www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[18] Stěžovatel namítal, že městský soud nevypořádal námítky spočívající v tom, že služební zákon neužívá pojem „*úprava systemizace*“ a že schválení úpravy je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Tato argumentace je lichá, neboť městský soud v odst. 15 a 16 odůvodnění svého rozsudku vyložil, zda lze po schválení systemizace na příští rok schválit před nabytím její účinnosti její úpravu. Rovněž k námítkám týkajícím se zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí se městský soud vyjádřil, a to v odst. 17. V podrobnostech lze odkázat na tato pasáže odůvodnění napadeného rozsudku; jejich stručné shrnutí je uvedeno v odst. [2] a [3] výše. Uvedené platí i pro námítky, dle kterých se městský soud nevypořádal s argumenty o účelovosti samotné systemizace. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že se městský soud i těmito námítkami zabýval v odst. 19 a 20; tato argumentace je shrnuta v odst. [5] a [6] výše. Přezkoumatelným způsobem byla vypořádána konečně i námitka, že rušené služební místo představeného a nově zřízené služební místo představeného jsou v podstatě stejné služební pozice. Zde lze odkázat na odst. 21 odůvodnění napadeného rozsudku, kde městský soud vyložil, že v případě stěžovatele bylo (v rámci provedené úpravy systemizace) zrušeno služební místo z důvodu zrušení celé jeho sekce; nelze proto přisvědčit stěžovateli, že bylo jeho původní služební místo nahrazeno novým, jelikož byla zřízena nová sekce, nikoli pouze jedno služební místo (i tato argumentace je shrnuta výše, v odst. [6]). Ostatně, již skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu k nastoleným otázkám polemizuje a věcně je napadá, svědčí o tom, že je rozsudek v tomto ohledu přezkoumatelný. Lze proto uzavřít, že rozsudek je přezkoumatelný a netrpí tak vadami dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námítkami nesprávného právního posouzení věci městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[20] Stěžovatel zpochybňoval správnost závěru městského soudu, podle nějž lze po schválení systemizace na příští kalendářní rok provést její úpravy, pokud ještě nevstoupila v účinnosti. Touto otázkou (rovněž ve vztahu k úpravě systemizace na kalendářní rok 2018 schválené usnesením vlády č. 895) se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, a ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 - 45, v nichž dospěl ke shodnému závěru jako městský soud v posuzované věci. Konkrétně uvedl, že „§ 17 odst. 3 zákona o státní službě sice výslovně nezmiňuje postup spočívající v úpravě schválené systemizace, nicméně podle jeho první věty schvaluje vláda systemizaci na následující kalendářní rok. Teprve jakmile systemizace nabude účinnosti, k čemuž ovšem dochází až na počátku roku, na nějž je systemizace schvalována, uplatní se ve vztahu k ní § 18 zákona o státní službě, jenž v zásadě vylučuje provést její změny (výjimky z tohoto pravidla jsou vymezeny velmi restriktivně). Ze vztahu těchto dvou ustanovení tedy vyplývá, že se systemizace schvaluje s účinností až pro následující kalendářní rok. Pokud vláda schválí systemizaci formou několika usnesení, z nichž v pořadí první stanoví podobu systemizace a následná ji upraví, jedná se stále o stejné organizační opatření na období příštího kalendářního roku. Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě tak nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, pokud k nim dojde do konce kalendářního roku.“

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v nyní projednávané věci jakýkoliv důvod odchýlit se od tohoto dříve vysloveného právního názoru. Poukazuje-li stěžovatel na to, že služební zákon nepočítá s úpravou schválené systemizace, lze mu čistě z hlediska textu zákona přisvědčit. Nejvyšší správní soud nicméně ve svých výše citovaných rozsudcích vyložil, že ačkoliv zákon výslovně nepočítá s úpravou již schválené systemizace, z ničeho nevyplývá, že by její pozdější úprava (provedená ještě před její účinností a stejným způsobem, jako samotná systemizace) nebyla možná. Je třeba zdůraznit, že v dané věci schválení úpravy systemizace předcházelo shodný postup, jenž služební zákon stanovuje pro schválení samotné systemizace a úprava byla schválena ještě v roce 2017. Stěžovatel neuvedl žádný argument, z něhož by vyplývalo, že úprava systemizace je v rozporu se zákonem (vyjma zde posuzované absence jejího výslovného zákonného zakotvení), pouze vycházel z toho, že kompetence vlády schválit systemizaci na příští kalendářní rok je vyčerpána tím, jakmile je jednou systemizace schválena. Pomíjí ovšem, že jakkoli jsou usnesení vlády závazná, nejsou neměnná, na což správně upozornil i městský soud. Nelze proto souhlasit s názorem, že by schválením systemizace na příští rok vláda již nemohla (v rámci výše zmíněných limitů) tuto systemizaci jakkoli měnit. Existence schvalujícího usnesení jí nebrání v tom, aby přijala usnesení, jímž schválí změnu již schválené, avšak dosud neúčinné systemizace. Nejzazším časovým okamžikem, kdy lze systemizaci na příští rok schválit, je 31. 12. roku předcházejícího systemizaci (§ 17 odst. 4 služebního zákona). Z výše uvedeného je zřejmé, že legitimní očekávání, jímž stěžovatel argumentoval, nemohlo být založeno schválením systemizace dne 23. 10. 2017, neboť účinky § 18 služebního zákona nastávají až účinností systemizace, tedy dne 1. 1. 2018. Do této doby tak nemohlo stěžovateli legitimní očekávání vůbec vzniknout.

[22] Pokud jde o zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, stěžovatel neuvedl žádné konkrétní výtky, které ve vypořádání této námítky městským soudem shledal, ani v čem měl spočívat jeho chybný závěr. Nejvyšší správní soud proto může pouze konstatovat, že městský soud námítku vypořádal srozumitelně a jeho závěry odpovídají

pokračování

předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudku č. j. 9 Ads 113/2020 - 45.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzenou účelovostí provedené úpravy systemizace. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval již v rozsudcích č. j. 9 Ads 113/2020 - 45 a č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, kde konstatoval, že „[p]ři přezkumu systemizace a změny organizační struktury, jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, je soud oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury **jen ve výjimečných případech**, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna **nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci)** a nemá žádný rozumný důvod. Služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán výkonné moci mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor.“ (zvýraznění doplněno).

[24] Jak vyplývá z výše uvedeného, oprávněnost soudu přezkoumávat organizační strukturu služebního orgánu je možná pouze ve výjimečných případech, kdy existuje podezření, že systemizace nebyla provedena na základě legitimních zájmů, ale byla vedena jinými pohnutkami, například diskriminačními či šikanózními. Žádné konkrétní pochybnosti v tomto směru stěžovatel neuvedl a ani z předložené spisové dokumentace žádné nevyplývají. Nedošlo k prostému zrušení jedné sekce (*sekce informačních technologií*) a vytvoření nové sekce s totožným obsahem činností, ale do nově zřízené sekce (*ekonomické a ICT*) byla kromě agendy sekce informačních technologií převedena i část agendy současně rušené *sekce ekonomické a evropských fondů*; důvody, pro které k této změně systemizace došlo, jsou vysvětleny v „*Návrhu na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2018*“ na str. 12 až 14 (viz příloha č. 3 správního spisu), přičemž Nejvyšší správní soud, shodně s městským soudem, toto zdůvodnění nepovažuje (se zřetelem k omezené možnosti soudního přezkumu důvodů změny systemizace) za iracionální, či nelegitimní. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že by městský soud jen (nekriticky) převzal formulace z vyjádření žalovaného.

[25] Namítá-li dále stěžovatel, že se městský soud nesprávně vypořádal se závěry poradního sboru č. 9, z důvodů uvedených v předchozím odstavci je zřejmé, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že tyto závěry na nyní projednávanou věc nedopadají (kasační soud přitom odhlíží od faktu, že stěžovatel nesprávně argumentuje zřízením *sekce evropských fondů*, což je pro nyní posuzovanou věc irrelevantní). Jak již bylo popsáno výše, při zrušení *sekce informačních technologií* nedošlo ke zřízení nové sekce s totožnou agendou, nýbrž nová sekce převzala i ekonomickou část současně rušené *sekce ekonomické a evropských fondů*. Závěr poradního sboru č. 9 míří nepochybně na případy, kdy by docházelo k účelovému rušení služebního místa a vzniku místa nového, při zachování oborů služby místa původního. V posuzovaném případě však došlo k rozsáhlejší změně systemizace, kdy došlo k přeskupení agend vedených ve dvou (rušených) sekcích do (nově vzniklých) dvou sekcí, přičemž do nově vzniklé *sekce ekonomické a ICT* byla převedena nejen agenda informačních technologií, ale i agenda ekonomická, původně vedená v *sekcí ekonomické a evropských fondů*, se současným vznikem samostatné *sekce evropských fondů*. Právě v důsledku této organizační změny dochází

ke změně v oborech státní služby systemizovaných na služebním místě představeného – náměstka pro řízení sekce

[26] K námitce, že mělo dojít pouze ke změně stávající organizační struktury, neboť neexistoval důvod ke zrušení celých dvou sekcí, Nejvyšší správní soud uvádí, že ke zrušení sekcí a zřízení sekcí nových došlo změnou organizační struktury, tedy přeskupením nižších organizačních útvarů (odborů a oddělení) ve služebním úřadu (§ 19 služebního zákona). Namítá-li stěžovatel, že nebyl dán důvod pro zrušení sekce a toto bylo provedeno v rozporu s právním řádem, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, která právní norma měla být tímto postupem porušena. Jak již bylo uvedeno v odst. [23] výše, posuzovat vhodnost a účelnost organizační změny je soud oprávněn pouze ve zcela výjimečných případech, kdy je zřejmé, že změna nesledovala legitimní zájem; jiné okolnosti není soud oprávněn posuzovat, neboť se jedná o politické rozhodnutí. Žádný z těchto důvodů stěžovatel netvrdil a ani z ničeho nevyplývaly. Ani tato kasační námitka proto nebyla shledána důvodnou.

[27] Konečně, k námitce, že měl městský soud posoudit předčasnost samotného rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa podle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o zcela novou námitku, jež nebyla uplatněna v žalobě, přičemž z ničeho nevyplývá, že by v tom stěžovateli něco bránilo; jedná se proto o námitku nepřijatelnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[28] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[29] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu